

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 10.—
Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνος 3,—

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. 12,50
Ἐξάμηνος 6,50
Τριμηνος 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 20. Ἐξωτερικ. λεπτ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 21

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἀδειάζει γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ρεβόλβερ του στὸ πρόσωπο ἐνὸς ναύτη, ποῦ φάμνησε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμό, πηδᾷ στὸ διάζωμα κι' ἀπὸ κεῖ πέφτει στὴ θάλασσα.

Ἀρχίζει πάλι τὸ κολύμπι.
Μόλις ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ πλοῖο πέντε ὁρμηγίαι, κι' ἡ σφαῖρες πέτρου γύρω του σὰν χαλάζι.

Φαντασθῆτε τὴ συγκίνησι τοῦ Πέγκροφ, ὑπὸ τὸ νησάκι, τοῦ Κύρου Σμιθ καὶ τῶν ἄλλων, ἀπὸ τὰ Καμίνια, ὅταν ἀκούσαν ἐκείνους τοὺς πυροβολισμοὺς!

Βγήκαν ὅλοι, ὠρμησαν στὴν ἀκροθαλασσιὰ καί, μὲ τὰ τουφέκια στὸν ὦμο, στάθηκαν ἑτοιμοὶ νὰ ποικροῦσιν τὴν ἐπίθεσι. Γιατὶ γι' αὐτοὺς δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: Οἱ πειραταὶ ἐπίασαν τὸν Ἀύρτων νὰ τοὺς κατασκοπεύῃ, τὸν σκότωσαν καὶ τώρα θὰ ἐτοιμάζοντο νὰ πατήσουν στὸ σκοτάδι τὸ νησί.

Πέρασε ὡς μισὴ ὥρα.
Οἱ πυροβολισμοὶ εἶχαν παύσῃ, ἀλλὰ οὔτε ὁ Ἀύρτων οὔτε ὁ Πέγκροφ δὲν φάνηκαν.

Οἱ κακοῦργοι εἶχαν βγῆ λοιπὸν στὸ νησάκι; Κι' οἱ ἄποικοι ἐπρεπε νὰ τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν δυὸ συντρόφων; Ἀλλὰ πῶς; Ἡ θάλασσα, ἀνεβασμένη ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔκανε τὸ κανάλι ἀδιάβατο. Ἡ πυρόφα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἔ, τί ἀπερίγραπτη ἀγωνία!

Ἐπιτέλους! Τὰ μεσάνυχτα, μιὰ πύρα, μὲ δυὸ ἐπιβάτες, ἀράξε στάκρο-γαλί. Ἦσαν ὁ Ἀύρτων ἐλαφρὰ πληγω-μένος στὸν ὦμο, κι' ὁ Πέγκροφ σῶος κι' ἀβλαβής. Μὲ πόση χαρὰ τοὺς ἐδέχθησαν οἱ φίλοι τους!

Τοὺς πῆραν καὶ πῆγαν ὅλοι στὰ Καμίνια. Ἐκεῖ ὁ Ἀύρτων, τοὺς διηγῆθηκε ὅσα εἶχε ἰδῆ καὶ ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ κούψῃ οὔτε τὸ σκεῖνο ποῦ εἶχε κάμῃ νάνατινάξῃ τὸ βρῖκι στὸ πόδι.

Ἐθαύμασαν τὴν ἀφοσίωσί του καὶ τοῦ ἔαψαν τὸ χεῖρι θερμά. Ἀλλὰ ἡ κατάστασις ἦταν πολὺ σοβαρὴ καὶ μόνον αὕτη ἔπρεπε νὰ συλλογισθῶν. Οἱ πειραταὶ ἤξε-ραν ὅτι ἡ Λίγκολν εἶχε κατοίκους. Δὲν ὀλγβαναν παρὰ πολυάριθμοι κι' ὀπλι-σμένοι καλὰ. Καὶ δὲν θὰ ἐσέβοντο τίποτε. Ἀν οἱ ἄποικοι ἐπεφταν στὰ χεῖρα τους, δὲν θὰ εἶχαν βέβαια νὰ περιμένουν οἶκτο.
— Ἐμπρὸς! εἶπε ὁ μηχανικός. Ἀς γυ-

ρίσουμε στὸ σπίτι μας κι' ὅτι θέλει ὁ Θεός, θὰ γίνῃ!

— Θὰ τὸ ὑπερασπισθῶμε κι' ἄς πεθάνουμε! ἐπρόσθεσε ὁ ρεπόρτερ.

— Κύριε Σμιθ, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, ὑπάρχει ἐλπίς νὰ νικήσουμε;

— Ναί, Πέγκροφ.

— Χι!... ἔξῃ ἐναντίον πενήντα!

— Ναί, ἔξῃ... Πρέπει ὅμως νὰ λογαριά-σουμε καὶ κάποιον ἄλλο...

— Ποιόν;

— Ὁ Κύρος Σμιθ δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ἔδειξε μὲ τὸ χεῖρι τὸν οὐρανόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁμίλη. — Τὰ μέτρα τοῦ μηχανικοῦ. — Τρεῖς

ὄμιλοι. — Ἀύρτων καὶ Πέγκροφ. — Ἡ

πρώτη βάρκα. — Ἀλλες δυό. — Στὸ νησάκι

— Ἐξῇ κατάδικοι στὴν ἔρη. — Ἡ βάρκα

σηκώνει τὴν ἀγκυρά. — Ἡ κανονιὲς τοῦ

«Ὁ κρότος τῶν σφαιρῶν ποῦ κτυποῦσαν τοὺς βράχους...»

«Γοργό». — Ἀπελπιστικὴ θέσις. — Ἀ-πρόσπη λῶσις.

Ἡ νύκτα πέρασε χωρὶς ἐπεισόδιο. Οἱ ἄποικοι εἶχαν μείνῃ ἀγρυπνοὶ στὰ Καμί-νια. Οἱ πειραταὶ ὅμως δὲν εἶχαν κάμῃ καμμιὰ ἀποπειρά ἀποβάσεως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔπесαν ἡ τελευταῖες τουφε-

κιᾶς κατὰ τοῦ Ἀύρτων, κανένας πυροβο-λισμός, κανένας κρότος δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Θὰ μπορούσε μάλιστα νὰ πιστέψῃ κανεὶς, ὅτι τὸ βρῖκι εἶχε ση-κώσῃ τὴν ἀγκυρά κι' εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ νησί ἐκεῖνο. Καθόλου ἀπίθανο, τῶντι, νὰ φοβήθηκε ὁ Μπόμπ Χάρβεϋ καὶ νὰ τώσασκε.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη αὐτό. Κι' ὅταν ἄρ-χισε νὰ ξημερώνῃ, οἱ ἄποικοι μόρρεσαν νὰ διακρίνουν μέσα στὴν πορτὴν ὀμί-χλη, ἓνα ὄγκο σκοτεινόν. Ἦταν ὁ Γοργός.

— Ἰδοὺ, φίλοι μου, εἶπε τότε ὁ μηχανικός, τί μέτρα μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ πάρομε πρὶν σηκωθῇ αὕτη ἡ ὀμίχλη.

Μᾶς κρύβει ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πειρατῶν, ὥστε μπορούμε νὰ κάμουμε ὅτι θέλουμε χωρὶς νὰ κινήσουμε τὴν προσοχὴ τους. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ τοὺς κά-μουμε νὰ πιστεύσουν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ εἶνε πολλοὶ κι' ἐπομένως ἱκανοὶ νὰ τοὺς ἀγισταθοῦν. Σὰς προτείνω λοι-πὸν νὰ διαιεθεθῶμε σὲ τρεῖς ὀμίλους, καὶ ὁ πρῶτος νὰ σταθῇ ἐδῶ στὰ Καμίνια, ὁ

δεύτερος νὰ πάῃ στὸ στόμιο τῆς Εὐχαρι-στίας κι' ὁ τρίτος στὸ νησάκι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίσῃ, ἢ τοῦλάχιστο νὰ ἐπι-βραδύνῃ, κάθε ἀποπειρά ἀποβάσεως. Ἐ-χουμε δυὸ καραμπίνες καὶ τέσσερα τουφέ-κια. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ὀπλισθῶμε ὅ-λοι.

Ὅσο γιὰ πολεμοφόδια, εὐτυχῶς ἔ-χουμε ἀφθονά. Τὰ τουφέκια, καὶ τὰ κα-νόνια ἀκόμη τῶν πειρατῶν, δὲν πρέπει νὰ τὰ φοβηθῶμε. Τί μπορούν νὰ κάμουν ἐναντίον αὐτῶν τῶν βράχων; Κ' ἐπειδὴ δὲν θὰ πυροβολήσουμε ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, οἱ πειραταὶ δὲν θὰ σκεφθῶν ἴσως νὰ στείλουν ὀβίδες ἐ-κεῖ ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς κάμουν ζημιὰς ἀνεπανόρθωτες.

Ὁ μόνος φόβος εἶνε μήπως ἀναγκασθῶμε νάλθουμε στὰ χεῖρα, ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ εἶνε περισσότεροι. Ἦν αὐτὸ πρέπει νὰ νῦντιταθῶμε σὲ κάθε τους ἀπόβας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ φανε-ρωθῶμε. Λοιπὸν, ἄς μὴ λυπηθῶμε σφαί-ρες καὶ μπαρούτι.

Ἀς ὀλγνουμε συχνά κι' ἄς σημαδεύουμε καλὰ. Καθένας μᾶς ἔχει νὸ σκοτῶσῃ ἀπὸ ὀκτὼ ὡς δέκα ἐχθρούς, καὶ πρέπει νὰ τοὺς σκοτῶσῃ!

Ὁ Κύρος Σμιθ τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ τόση γαλήνη, μὲ τόση ἀταραξία, ποῦ θάλεγε ὅτι τοὺς μίλουσε γιὰ καμμιὰ ἐργασία ποῦ ἐπρόκειτο νὰ κάμουν, καὶ ὄχι ὅτι ὠρᾶ-γανε μιὰ μάχη, ἕναν πόλεμο. Οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἐπιδοκίμασαν τὰ μέτρα ποῦ ἐπρό-τεινε, χωρὶς νὰ προφέρουν μάλιστα οὔτε λέξι. Δὲν ἔμενε τώρα πιά παρὰ νὰ πάρῃ καθένας τὴ θέσι του, πρῶτον νὰ διαλυθῇ ἐντελῶς ἡ ὀμίχλη.

Ὁ Νάβ κι' ὁ Πέγκροφ ἔτρεξαν ἀμέσως

στο Γρανίτινο Παλάτι κι' έφεραν τάναγκαια πολεμοφόδια. Ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο "Αύριον, εξαίρετοι σκοπευταί και οι δύο, έπησαν της δυο καραμπίνες, που έρχονταν ε' απόστασι ενός σχεδόν μιλίου. Οι άλλοι τέσσερες μοιράσθηκαν τα τέσσερα τουφέκια.

Ο Κύρος Σμιθ κι' ο Χάρμπερτ έμειναν στα Καμίνια κι' επέβλεπαν έτσι την ακρογιαλιά, κάτω απ' το Γρανίτινο Παλάτι, σε άρκετά μεγάλη απόσταση.

Ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Νάβ κρύφθηκαν στους βράχους, κοντά στο στόμιο της Εύχαριστίας, που το γεφύρι της, καθώς κι' όλα τάλλα γεφυράκια, είχαν σηκωθεί. Από κει θα έμποδισαν κάθε πέρασμα βάρκας κι' ακόμη κάθε απόβασι στην αντίθετη όχθη.

Όσο για τον "Αύριον και τον Πέγκροφ, αυτοί έσπρωξαν στο νερό την πηρόγα κι' ετοιμάσθηκαν να περάσουν το κανάλι για να πιάσουν δυο χωριστές θέσεις στο νησί. Έτσι ή τουφεκίες, πέφτοντας από τέσσερα διάφορα σημεία, θάκαναν τους επιδρομείς να νομίσουν, ότι το νησί είχε πολλούς υπερασπιστάς.

Σε περίπτωση που θα έγινε καμιά απόβασις, χωρίς να μπορέσουν να την εμποδίσουν, ο "Αύριον κι' ο Πέγκροφ θα ξαναγύριζαν με την πηρόγα στο ακρογιαλί και θα πήγαιναν στο πιο άδύνατο μέρος.

Πριν αποχωρισθούν, οι άποικοι έσφιξαν τα χέρια για τελευταία φορά. Κι' ο Πέγκροφ με μεγάλο κόπο εκράτησε τη συγκίνησή του, τη στιγμή που έφίλησε το "παιδί του", τον Χάρμπερτ...

"Υστερ' από λίγες στιγμές, μοιρασμένοι καθώς είπαμε, κρύφθηκαν πίσω από τους βράχους. Και ύστερ' από πέντε λεπτά, ο "Αύριον κι' ο Πέγκροφ, αφού πέρσαν από το κανάλι, βγήκαν στο νησί.

Κανένας δεν θα τους είδε, γιατί κι' αυτοί μόλις ξεχώριζαν ακόμα το βράκι μέσα στην ομίχλη.

Η ώρα ήταν εξήμισι. Σε λίγο ή ομίχλη άρχισε να διαλύεται στα ψηλότερα ατμοσφαιρικά στρώματα και να προβάλλουν η κορυφές των καταρτιών του βρικού. Λίγο αργότερα φύσησε άνεμος, που εσάφωσε και τα τελευταία λείψανα των άτρων.

Ο "Γοργός" φάνηκε τότε δαμάκαιρος, άραγμένος με δυο άγκυρες, με την πηρόγα κατά το βροιά και με το πλευρό κατά το νησί. Όπως είχε λογαριάσει κι' ο μηχανικός, δεν απέχει περισσότερο από ένα μίλι και τέτατο.

Στην κεφαλή του εκυμάτιζε ακόμα ή άπαισία, μαύρη σημαία.

Με το κιάλι του, ο μηχανικός μπόρεσε να διακρίνει και τα τέσσερα κανόνια, που αποτελούσαν το πυροβολικό του βρικού, γυρισμένα κατά το νησί, έτοιμα να βροντήσουν στο πρώτο σύνθημα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΑΤΑΙΟΣ ΚΟΠΟΣ

Σκάβει και ξεδύνει χημά, χημά, κόπους και καιρό, στο ακρογιαλινό του χημά. Για να βρή γλυκό νερό, πράμα δύσκολο, θαρρώ.

Και στο τέλος τέλος—χημά!—Σε βυθό σκοταδερό. Κυμα βρίσκει, πιρικό κύμα, Λάσκα θάλασσ' άρμυρό. Και...το ξανακλεί, θαρρώ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αγαπητοί μου
ΗΜΕΡΩΝΕΙ ήμερα χαράς. Πάσχα, Κυρίον Πάσχα! Η Διάπλασις ό-
μως έχει στην καρδιά της λύπη.

Γιατί δεν μπορεί ή καϊμένη να τό γιορτάσει φέτος, παρά με το μισό αυτό φύλλο, το κουτσουρεμένο... Και συλλογίζεται, ότι για κάμποσο καιρό άκορη, τέτοιες «μισερές» επισκέψεις θα κάνει στους αγαπημένους της φίλους... Η άγάπη τους, ή μεγάλη τους άγάπη, μόνον αυτό τό κακό δεν μπόρεσε να έμποδίσω. Φυσικά, όταν δεν υπάρχει πιά χαρά, πού θαυμάζω, άγάπης θάκανε ώστε να υπάρξει... Κι' ένα εκατομμύριο να πρόσφεραν τα παιδιά της «Διαπλάσεως» για την επάρκειά της, τί θα έχρησιμενε, τη στιγμή που ή αποθήκη του χαριτιού είχε άδειανές;

Άλλ' ως ελπίζουμε, ότι τό χαρτί που περιμένεται θάλθη, πριν τελειώσει και τό λίγο που μας έχουν φυλαγμένο. Άς ελπίζουμε ακόμα, —άν και γι' αυτό μπορούμε νάμαστε βέβαιοι, —ότι ή άγάπη των φίλων μας δεν θα λιγοψηχίσει, έπειδή για κάμποσο καιρό δεν θάχουμε τόπο να τους λέμε πολλά. Μήπως και τό λίγα, στην άνάγκη, δεν είναι τό ίδιο; Η Διάπλασις, όπως σας τόπε και προχθές, είχε μιά ιδέα. Και την ιδέα της Διαπλάσεως την άντιστοιχείσιν οι ή τέσσερες σελίδες, όπως κι' ή όκτώ, ή δώδεκα, ή δεκάξη. Και μονόφυλλη άν την άνάγκησιν ή περιστάσεις να βγίη, και ε' ένα κομματάκι χαρτί να τυπώνη δυο λόγια, πάντα ή Διάπλασις θάταν!

Μερικοί, τό ξέρω, λογαριάζουν και τό ποσό, τον όγκο, τό χαρτί. Είναι μάλιστα κι' άλλοι, που τό λογαριάζουν περισσότερο. Αυτοί εξαφνα θα προτιμούσαν να γοράσουν ένα περιοδικό με δεκάξη σελίδες, που δεν θάλεαν τίποτα, από ένα άλλο με όκτώ, που θάταν όμως περιοδικό. Άλλά ή Διάπλασις κολακεύεται να πιστεύη, πως δεν έχει φίλους, ικανούς να γοράσουν, άντι περιοδικού, χαρτί για τίλην πια! Οι φίλοι της την αγαπούν για τήν ιδέα, για την ψυχή της, για την ιδέα της. Γι' αυτό, μπορεί ή Διάπλασις να μικραίνει, όχι όμως κι' ή άγάπη των φίλων της. Άπεναντίας, ή άγάπη των φίλων της μεγαλώνει, όταν την βλέπουν μικρή χωρίς τη θέλησή της, στενωχωμένη, φτωχή. Όπως άν έβλεπαν την ίδια τους την μητέρα, σε μιάν άνάγκη, να μη μπορεί να ντυθή καλά και να παρουσιάσθι στον κόσμο με τό λουσό της. Θα την αγαπούν λιγότερο γι' αυτό; Άπεναντίας!

Τό βέβαιο είναι, ότι τώρα, περισσότερο παρά ποτέ, ή Διάπλασις έχει άνάγκη από την δόλθεσή σας άγάπη. Τό μισό, τό κουτσουρεμένο αυτό φύλλο κοστίζει ακριβώτερα κι' από τό λαμπρό εκείνα δεκαεξασέλιδα, με τό καλό χαρτί και τό πλήθος των εικόνων, που έβγαζε, στους καιρούς της ευτυχίας, με της «Κυριακές»...

Κι' άλλοτε ή Διάπλασις αναγκάσθηκε να γίνη τετρασέλιδη. Χαρτί τότε υπήρχε, δεν υπήρχαν όμως εγγάτες στα τυπογραφεία. Η γενική επιστάτεια είχε πάρη τους περισσότερους, έπειτα είχε γίνη και μιά άπεργία. Έτσι, γι' άρκετον καιρό, ή Διάπλασις δεν μπορούσε να τυπώνη παρά τέσσερες σελίδες. Άλλά όπως και τότε, θυμούνται, ούτε ένας της συνδρομητής, ούτε ένας της αγοραστής δεν την άφισε για την άναγκά της ή ελάττωσι, έτσι θα συμβίη και τώρα. Η άγάπη των φί-

λων μας θα περάσει κι' αυτή τη δοκιμασία. Κι' ή Διάπλασις θα ξήση ως τό καιρό που θάλθη πάλι χαρτί και θα μπόρει να αναπληρώσει.

Τι να γίνη, αγαπητοί μου! Μήπως μας τώρα δεν είν' ελάττωμένα; Η έμμεριδες δεν βγαίνουν όλες μισές; Τό που δεν τό παίρνουμε μετρομένο; Δεν τόπο λιγώτερο φαί απ' ό,τι τρώγαμε; Και τ' ασφαλινό μας τραπέζι ακόμα, αύριο, θα διαφέρει από τό τραπέζι άλλων καιρών; Έτσι θα διαβάσετε και λίγες τ' ε ρ η «Διάπλασις» από άλλοτε. Μπόρει είνε και θα περάσει!

Καλό Πάσχα λοιπόν, με υγεία, και είνε τό κυριώτερο, —κι' όλα τάλλα διορθωθούν.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

Άφου άνέβηκα ε'ν' άρκετά απότομο κνήφορο, εύρέθηκα σ' ένα μικρό δροπέδι. Εκεί αισθάνθηκα την άνάγκη να παυθώ λιγάκι. Κοντά στο δρόμο ήταν μεθεόρατη έλθα και στη όίξα της κάποιου χέρι εύσταγχνικό είχε φτιάσει με πλακουδές πέτρες ένα κάθισμα. Όποιος έρχεται νερό κρύο διψασμένος πολύ, όπως έχει φάν' ένα κομμάτι ξερό ψωμί πεινασμένος πολύ, εκείνος μπορεί να καταλάβη τί εύχαρίστησι αισθάνθηκα, όταν κάθησα στον ήσυχον της έλθας.

Πάρα πέρα, σ' ένα χωράφι γειτονικό μιά γυναίκα άργωνε

«Μέσα, Άρσπη! Ίσα, Κανέλλω!» φώναζε στά βώδια της και κάπου-κάπου τ' κεντούσε μαλακά με τό βουκέντρο. «Άράπης και ή Κανέλλω ξορίζονταν περισσότερο, έτριζεν ο ξυγός και τό ύπ' έσχιζε σιγά-σιγά τη γή, για να δεχτή το σπόρο στα σπλάγγα της.

Πίσω από τη γυναίκα, στής αυλακής, καρακάξες εσκάλλιζαν με τό νύχια τους τα φρέσκα χώματα κι' έτρωγαν τα σκουλήκια, που ξεσκέπαις τάλετρι.

Στό χέρσο μέρος, τρία παιδάκια έπαιζαν μ' ένα σκυλάκι. Προσπαθούσαν με κάτι σπάγγους να τό ξεφουντο σ' ένα έδαφος να όργώσουν. Εκείνο όμως, μόλις είδε ξένον άνθρωπο να πλησιάζη, άρθηκε τό αλέρτοι του και ήρθε να με φάη!

Στη διπλανή έλθα, σε μιά κούνια κρεμαστή, κοιμόταν τό μωρό.

Μου άρεσε αυτή ή οικογενειακή σκηνη και ήθελα να πιάσω κουβέντα.

«Μήπως έχεις λίγο νερό, κυρά μου, να μου δώσης;»

«Μετά χαράς, ξέγε μου.»

Άρθηκε τό αλέρτοι της καρφωμένο στη γή. «Ο Άράπης και ή Κανέλλω στάθηκαν να ξανασάνουν. Μ' ένα παστρικά πήλινον λατήν μου έφερε δροσερό νερό.

«Μην πεινάς, χριστιανέ μου!» μου είπε.

«Όχι, κυρά μου, σ' εύχαριστώ. Άλλά γιατί όργώνεις σύ; Πού είναι ο άντρας σου;»

«Στην Αμερική. Ξέγε μου, στην Αμερική. Έχει ενάμιση χρόνο εκεί.»

Και ο νους μου πήγε μακριά, πολύ μακριά, σε ξένους ανθρώπους. Εκεί, σε κακό εργοστάσιο ή σε καμιά σιδηροδρομική γραμμή, κάποιος πατέρας κρατεί τη λαβίδα μηχανής ή χτυπά με τον κασμά τη σκληρή γή και ο νους του είνε πάντα στην γυναίκα του, στα παιδιά του, στον Άρσπη, στην Κανέλλω...

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι Πράκτορες να έξοφλουν τακτικά τους λησμούς των και να δηλώνουν πόσα φύλλα θέλουν, διότι δεν περισσεύει χαρτί δια παραπάνω από άντίτυπα.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

ΠΑΤΑΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

Τα παιδιά εξακολούθησαν να ανακινούν τό βουνό. Έφθασαν στην κορυφή λαχανισμένοι από τον κόπο. Άλλά τους αποζημίωσε τό ποσό θέαμα που παρουσιάσθηκε εκεί στα γοητευμένα τους μάτια. Εξακουράσθηκαν λίγο και πήραν άλλη πλευρά του βουνού. Τότε άρχισαν στην είσοδο ενός πυκνού δάσους από γιγάντια έλατα, —τόν εκείνου δάσους, όπου ο Παύλος είχε εισχωρήσει τοιμηρά την πρώτη ήμερα που τον έπιασε ο σκοτός.

Η άκτινες του ήλιου διαπερνούν με δυσκολία τους χοντρούς και αντιστάτους κλώνους, που σταυρώνοντο κι' έσχημάτιζαν τους. Κ' ένω απέξω ελαμπε τό ήλιος φως, μέσα στο δάσος ή ήμικίρκος σάν του δειλινού. Η θέσις αυτή ήταν πολύ κτυπητή ο Δάγκλας είπε κορυφα στον ά-
πό του:

«Δεν έχει άδικο ο καϊμένος ο έλκος, που πιστεύει τα παραμύθια τά ζωτικά των δασών. Κι' εγώ, έχουσα πολλών καιρό έδω-μέσα, κι' αυτόν, στο τέλος θα τό πιάσω όλα. Άκου, άκου, τί παρά-
τος ήλκος έχει τό δάσος! Πότε ήλκον σάν ουδριάσματα και σε σάγ βογγητά!

«Άλήθεια, αποκρίθηκε ο Δά-
γκλας έδω μέσα μπορεί κανείς και... φοβηθή. Και όμως είμαι κατεντατισμένος από την έκδρομή! Τι καλά που ο Βλάσκος είνε κα στη φυλακή! Άλλοιότικα δεν τολμούσαμε να έλθουμε ως έδω. Θεός τουλάχιστο δεν θα μας ά-
ποτέ:

«Να φορέσω άγγιλι, βλέπετε, δεν γαν ακόμη ότι ο Βλάσκος είχε φέρη την ελευθερία του. Τον είδαν κλεισμένο καλά στής φυ-
λας του Πά.

Εξακολούθησαν να περπατούν κα στο δάσος, απολαμβάνοντας τ' άρωμα της άρμονίας του, και τον άόριστο, τον άκατα-
στο εκείνο φόβο που τους προ-
έσσε.

Έξασθθηκαν να τριγυρίζουν έτσι κα απ' τό πυκνά δένδρα, όταν άκου ο Δάγκλας, κουρασμένος και σταμάτησε και κύτταξε τό έδαφος του.

«Πώ, πώ! Εφώναξε. Μία και κατό! Καιρός είνε να σταθούμε και να προγευματίσουμε. Τό τουλάχιστο έχω μιά πείνα!

«Ο Δόναλντ κι' ο Παύλος δεν έ-
κολούθησαν να όμολογήσουν, κι' αυτοί πεινούσαν πρό πολλού.

«Ο ύπνος του χιονισού»

Τα τρία παιδιά εκάθησαν στο έδαφος κι' εύωδιασμένο χαλί, που έμάτιαζαν ή βελόνες των κλων, έβγαλαν τά φαγιά, που είχαν πάρη μαζί τους και την ε τ ή-
σαν καλά.

Η σκοτεινιά που βασίλευε στο έδαφος, τους έμπόδισε να παρατη-
ρουν, ότι ο ύπνιστος είχε σκεπα-

σθή από σύννεφα. Ένόμιζαν δη-
λαδή, ότι ο ήλιος εξακολουθούσε να λάμπη, αλλά, ότι τό φως του δεν μπορούσε να διαπεράσει τους θόλους του δάσους.

Ξαπλωμένοι τώρα, έχώνευαν ή δοκίμα, όταν εξαφνα, ο Δόναλντ έφώναξε έκπληκτος:

«Μπα!...μιά νιφάδα!...»

«Νιφάδα;» έκαμε ο Δάγκλας. «Άλήθεια!...να κι' άλλη!...να κι' άλλες!...Χιονίζει!...» Άσχημο αυτό, γιατί μόλις προφθάνουμε να γυρίσουμε πριν νυκτώση...Πρέπει να βγούμε άμέσως από τό δάσος και να κυτάξουμε τον καιρό. Παύλε, έμπρός! όδήγησέ μας να βγούμε από δώ-μέσα τό γρηγορώ-
τερο. Έσύ ξέρεις τον πιο σύντομο δρόμο.

«Αν δεν ήξερε ο Παύλος;...Προ-
τιέτερα, βυθισμένοι στην όμιλία, είχε ξεχάσει να σημάδηνι τό δρόμο. Και τώρα, όσο κι' αν κύτταζε γύρω του, ήταν άδύνατο να βρή πιά διεύθυνση έπρεπε να πάρουν, για να βγουν.

Δεν θέλησε όμως να τόμολογήση.

«Από δώ! είπε θαρρετά, δεί-
χνων στην τήχη ένα άδενδρο μέρος.

Κι' οι άδελφοί Γκεύ, χωρίς να ύποπτευουν τό πάθημα του Παύ-
λου, τον ακολουθήσαν μ' έμπι-
στοσύνη.

Όταν έφθασαν στο μικρό εκείνο πλάτωμα, ο Παύλος τους έδειξε πάλι μιά διεύθυνση στην τήχη. Περιπλανήθηκαν έτσι κάμποση ώρα, επί τέλους όμως βρέθηκαν στην ά-
κρη του δάσους. Ο οδηγός είχε τήχη!

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΑΘΜΑΒΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνδυασμός των λύσιν με 10 λεπτά, θα λάβη άπλος μέρος εις την Κλήρω-
σιν. Έάν θέλη να δημοσιεύη και τό-
νομά του εις τους Άύτας, πρέπει να έ-
σώλειση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό του Ψωφιδέως

ΝΕΙ	ΛΟΣ	Ο	ΖΑΜ	ΝΕΙ
ΓΗΣ	ΓΗΡ	ΒΕ	ΓΑΓ	ΖΗΣ

Τέσσερες ποταμοί της: Άφρικής.

β.) Διά τους Γαλλομαθείς

Έστάλη υπό του Α. Ι. Σμαρούνη

Fs - bn - c - q - t - fs

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α.) Άρκτος, ίκτις, ρέννος, τάρανδος.

—β.) Κιζέ (ΜαρίΚΑ, ΦΕρε...)—γ.) Nouveau roi, nouvelle loi.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπό των λόφο, που φαίνονται μακριά οι στρατώνες της πόλεως, τό Χουσορόδοιο Συνεφάκι φωνάζει:

—Μπαμπά, να κι' οι στρατιώτες.

«Ο μπαμπάς, για να τό κοροί-
δωξη:

—Έγώ βλέπω και τό καζάνια. Και τό Χουσορόδοιο Συνεφάκι.

—Κι' εγώ βλέπω και τό φα-
σόλια που βράζουν μέσα!

Έστάλη από τό Φωχό Χαμογλάσι

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Έπείθησαν εις την Κληρωτίδα οι ά-
ριθμοί 1—2529 και έκληρώθησαν οι έ-
ξή: 50 κατά σειράν, κερδίζοντας τά γνω-
στά Δώρα, όπως και κατά την προη-
γουμένην:

1385, 726, 103, 1486, 461, 2214, 990, 1932, 298, 655, 1668, 761, 1252, 891, 761, 1457, 539, 1074, 2353, 1213, 192, 2497, 484, 1563, 597, 2045, 385, 1055, 971, 1819, 39, 1120, 814, 2098, 732, 263, 1362, 687, 2406, 410, 1607, 825, 2501, 356, 1406, 146, 216, 1988, 514, 1871.

Τά Δώρα θα σταλούν με τό προσέχες. Η Γ' ΚΛΗΡΩΣΙΣ θα γίνη την 15 Ιουλίου, υπό τους ίδιους γνωστούς όρους.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Συνέχ. Εισφορών (Άρ. 436-445):

Καλλ. Γ. Κελλιεργή, Χνία άρχ. 1.—

Έλλάς τ. Οικίρων, Ζίκυνθος. 6.—

Δέσπω Π. Ρομπόση, Άλεξάν-
δρεα > 10.—

Είρ. Ο. Σαμίου, Ά' ε' ξάνδρεα > 1.25

Δεσπ. Ν. Άθνασίου, > 1.25

Θάμια και Λόλα Γρυμποπούλου,

Άθηναι. Έκ λαγυρίων > 50.—

Μέγας Ώκεανός > 1.—

Βασ. Ε. Φραγκούλης, Λευκάς > 2.—

Ίακ. Ν. Καφετζής, Άθηναι > 25.—

Λουλ. Ν. Χαρδούβελη, Ναύπλ. > 3.—

Προς όλους τους άνωτέρω εκφράζω τάς θερμότητας μου εύχαριστίας. Είναι άξιοι και γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντελούν εις την διατήρησιν ενός περιοδικού τόσον χρησίου εις την έλλη-
νικήν νεότητα, επομένως ενός εθνικοῦ έργου, ως παρ' άλλων πάντων χαρακτηρίζεται ή «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 58 δόδος Εύριπίδου

την 17ην Άπριλίου 1918

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, αγαπημένα μου παιδιά! Με ύγεια και χαρά τό "Άγιον Πάσχα. —Τά λοιπά σας τά λέγει ο κ. Φαίδων στη σημερινή του Έπιστολή.

Τό σημερινόν φυλλάδιον είνε, καθώς βλέπετε, λιγρό. Διότι χαρτί εις τό σχήμα της «Διαπλάσεως» δεν υπάρχει πλέον και αναγκάσθηκε να πάρω άλλο, όλίγον στενωτέρον. Άλλά δι' α' μην άλλαξη τό σχήμα όλωσάν σου, όποτε θα ήτο άδύνατον να γίνη τόμος, τό χαρτί αυτό δεν τό έσκάμισα ακριβώς εις τό μέσον, αλλά έκαμα τό πρώτον φύλλον όπως ήτο, και μόνον τό δεύτερον στενω-
τέρον. Έτσι, όπως ήποτε, οικονομείται τό πράγμα, εις να έλθη τό περιμενόμε-
νον χαρτί.

Άπό τά γραμμάτια αυτής της έδω-
μάδος, βλέπω ότι εις τους φίλους μου έκαμεν έντύπωσιν εκείνο που είπα την άλλην φορά, ότι αυτή ή περιωρισμένη έκδοσις, με τάς τόσας ελλείψεις, είνε τό-
πον τινα μιά έκδοσις Μη-με-λησιμόνη. Βγαίνω δηλαδή έσα-έσα διά να μη με λησμονούν τάγαπητά μου παιδιά!

Ας μνησθώ λοιπόν ή φράσις, άφου σας άρεσε. Και θα την γράφω εις την επικήρυξιν των μισών αυτών φυλλαδίων: «Έκδοσις Μη-με-λησιμόνη»!

Κάθε λυπηρόν έχει και τά κομικά

